

Sygn. akt IV U 781/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SSO Jacek Witkowski
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2019 r. w S.

odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 5 października 2018 r. Nr (...)

w sprawie K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje K. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 01 sierpnia 2018 roku do dnia 31 lipca 2020 roku.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018r. poz. 1376) odmówił K. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26 września 2018r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył K. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że schorzenie w postaci przewlekłej choroby strun głosowych uniemożliwia mu wykonywanie pracy na stanowisku nauczyciela.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odlanie powołując argumentację zawartą u uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony K. K., ur. (...), w dniu 6 sierpnia 2018r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Do wniosku dołączył decyzję Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w S. z 30 lipca 2018r., na mocy której stwierdzono u niego chorobę zawodową w postaci niedowładu mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią (k.10-12 akt rentowych).

W toku postępowania orzeczniczego ubezpieczony został skierowany na badanie przez komisję lekarską ZUS, która rozpoznała u ubezpieczonego to samo schorzenie narządu głosu, co organ administracyjny. W ocenie komisji lekarskiej ZUS stopień natężenia schorzenia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu dającym podstawy do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k.13 akt rentowych – tom dokumentacji lekarskiej). Na podstawie tego orzeczenia organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 5 października 2018r. odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k16 akt rentowych).

W toku postępowania odwoławczego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza laryngologa-foniatry. Biegła laryngolog po przebadaniu ubezpieczonego oraz zaznajomieniu się z dokumentacją lekarską z dotychczasowego leczenia rozpoznała u ubezpieczonego niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią. W ocenie biegłej stopień natężenia zmian w obrębie narządu głosu związany z wieloletnim narażeniem zawodowym na nadmierny wysiłek głosowy upośledza funkcje narządu głosu w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy z tego tytułu. Niezdolność ta powstała w dacie stwierdzenia choroby zawodowej, tj. 30 lipca 2018r., a przewidywany okres jej trwania to 2 lata (k.27-30akt sprawy).

Do opinii tej zastrzeżenia złożył organ rentowy (na k.39-40 akt sprawy). Zdaniem organu rentowego choroba zawodowa u wnioskodawcy powstała wskutek braku leczenia z powodu zaburzeń głosu. Podniósł, iż ubezpieczony pracował w zawodzie nauczyciela nie tylko do osiągnięcia wieku emerytalnego, a również dłużej. W okresie aktywności zawodowej nie korzystał z urlopów dla poratowania zdrowia. W ocenie organu rentowego diagnozowanie schorzenia nie było odpowiednie ponieważ nie wykonano próby obciążeniowej głosu. W konkluzji, organ rentowy wnosił o powołanie innego biegłego wymienionej specjalności.

Mając na względzie pismo organu rentowego Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego wymienionej specjalności. Biegła laryngolog-foniatra po przebadaniu ubezpieczonego rozpoznała tożsame schorzenie i w jej ocenie, choroba narządu głosu powoduje utratę zdolności do pracy ubezpieczonego zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami na okres 2 lat (k.48-542 akt sprawy).

Do powyższej opinii biegłej laryngolog-foniatry organ rentowy również złożył zastrzeżenia. Podniósł, że biegła nie odniosła się do faktu pełnej aktywności zawodowej ubezpieczonego aż do wieku emerytalnego, faktu pozostawania w zatrudnieniu na stanowisku nauczyciela akademickiego oraz możliwości pracy na poziomie kwalifikacji na stanowiska niewymagających obciążenia narządu głosu. Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o powołanie biegłego lekarza medycyny pracy.

Sąd oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie opinii biegłego lekarza medycyny pracy. Zdaniem Sądu, wywołane w sprawie dwie opinie biegłych lekarzy laryngologów-foniatrów są dowodami miarodajnymi i obiektywnymi. Opinie te są spójne ze sobą w zakresie rozpoznanego schorzenia, jak i stopnia niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Sąd miał na uwadze, że ubezpieczony pomimo wieku emerytalnego był czynnym nauczycielem akademickim jako lektor języka obcego, bowiem w tego rodzaju pracy niezbędny jest sprawny narząd głosu. Argumentacja organu rentowego, że ubezpieczony mógłby wykonywać inne prace niezwiązane z intensywnym używaniem narządu głosu np. w bibliotece oraz, że ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny nie zasługuje na uwzględnienie. Nie budzi wątpliwości fakt, że ubezpieczony przez ostatnie 20. był nauczycielem języka obcego, a w trakcie wykonywania tej pracy wystąpiła u niego choroba narządu głosu i schorzenie to zostało uznane za chorobę zawodową. Schorzenie narządu głosu z całą pewnością uniemożliwia ubezpieczonemu wykonywanie dotychczasowej pracy zarobkowej. Ustalenie tej okoliczności nie wymaga przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny

pracy. Dowód z dwóch niezależnych opinii biegłych lekarzy daje podstawę do ustalenia, że ubezpieczony K. K. jest częściowo okresowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z tym, na mocy powołanych przepisów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres 2 lat.

Powyższe Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc.